

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U SPLITU
Split, Put Supavla 1

Poslovni broj: 18 Usl-405/19-10

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	21.1.2020. 10:28:39	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	
034-07/19-01/164	376-08	
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.
437-20-7		0

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

d2410889

Upravni sud u Splitu, po sucu Marici Goreta, uz sudjelovanje zapisničarke Nataše Brajević, u upravnom sporu tužitelja [redacted] protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe HP-Hrvatska pošta d.d., Jurišićeva 13. Zagreb, zastupane po opunomoćenici (zaposlenici) [redacted] nakon održane javne rasprave zaključene dana 23. prosinca 2019. u prisutnosti tužitelja i opunomoćenice zainteresirane osobe a u odsutnosti tuženika, dana 31. prosinca 2019.,

presudio je

Poništava se točka 2. izreke odluke tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Klasa: UP/I-344-08/19-02/84, Urbroj: 376-04-19-7 od 20. srpnja 2019. i u navedenom dijelu predmet se vraća na ponovni postupak.

Obrazloženje

Osporenom odlukom tuženika, Klasa: UP/I-344-08/19-02/84, Urbroj: 376-04-19-7 od 20. srpnja 2019. je pod točkom 1. izreke odbijen kao neosnovan zahtjev za rješavanje spora, korisnika [redacted] (ovdje tužitelja), s davateljem poštanskih usluga HP-Hrvatska pošta d.d. Zagreb (ovdje zainteresirane osobe), u vezi s rješavanjem prigovora zbog neobavljene ugovorene usluge uručenja preporučene pošiljke broj: [redacted] dok je pod točkom 2. izreke u ostalom dijelu zahtjev za rješavanjem spora korisnika poštanskih usluga [redacted] odbačen kao nedopušten.

Tužitelj tužbom pobija citiranu odluku tuženika u dijelu pod točkom 2. izreke navodeći da je taj dio odluke donesen uz pogrešno i nepotpuno iznošenje činjeničnog stanja i uz pogrešnu primjenu materijalnog prava. Naime, u tužbi se navodi da je tuženik odbacio zahtjev tužitelja za poništenjem odgovora Povjerenstvu za pritužbe potrošača pri Hrvatskoj pošti (u nastavku: Povjerenstvo) br. DP-07-007405/19 od 14. ožujka 2019. i za dostavom dokumentacije temeljem koje je Hrvatska pošta (u nastavku: HP) provela svoj interni postupak u ovoj pravnoj stvari – kao nedopušten – na osnovu obrazloženja sa četvrte stranice pobijane odluke prema kojem tuženik, u postupku donošenja svoje odluke o rješenju spora prema članku 55. Zakona o poštanskim uslugama (i nastavku ZPU)-nije nadležan za provođenje nadzora nad djelatnicima HP-a, kao ni za poništavanje predmetnih odluka HP-a. Međutim, u članku 55. ZPU-a da nigdje

ne piše da je tuženik nadležan ili da nije nadležan za poništavanje nekog pravnog dokumenta HP-a, bez obzira na to nalazi li se on ili se ne nalazi u postupku donošenja neke svoje odluke o rješenju spora (između davatelja poštanske usluge i korisnika te usluge). Tužitelj se pri tome poziva na članak 59. stavku 1. ZPU-a kojim je propisano da je tuženik nadležan za obavljanje inspeksijskog nadzora nad cjelokupnom primjenom ZPU-a, što znači da u slučaju kršenja neke odredbe ZPU-a tuženik mora reagirati i djelovati po službenoj dužnosti u svrhu uklanjanja nepravilnosti, sukladno članku 60. stavku 1. točkama 6. i 10. ZPU-a. Tuženik da se uopće nije očitovao na sasvim legitimni i opravdani zahtjev tužitelja za dostavom dokumentacije (temeljem koje je Povjerenstvo donijelo svoju odluku u ovoj pravnoj stvari) nego da ga je prisilno povezo sa odbacivanjem zahtjeva za poništenjem odluka HP-a i Povjerenstva, što da također predstavlja nezakonito postupanje, budući da dostava tražene dokumentacije Povjerenstva nema nikakvu pravnu povezanost sa traženim poništenjem odluka HP-a i Povjerenstva. Opravdanost zahtjeva tužitelja za dostavom dokumentacije Povjerenstva da se ogleda i u činjenici da su Povjerenstvo i tuženik na sve moguće načine zataškavali nezakonito postupanje HP-a. Naime, tužitelj da je svoj prigovor HP-u podnio zbog necjelovite poštanske usluge u odnosu na preporučeno pismeno prijamnog broja [REDACTED] sa prvim pokušajem dostave od 30. listopada 2018. a HP da se u svojoj odluci br. HP-05/12/2/1-33404/18 od 16. siječnja 2019. očitovala na pismeno nekog sasvim drugog prijamnog broja [REDACTED] ali sa istim datumom prvog pokušaja dostave (od 30. listopada 2018.) a na što da je Povjerenstvo u svojoj odluci br. DP-07-007405/19 od 14. ožujka 2019. utvrdilo da se „ponekad u sustavu djelovanja HP-a znaju pojaviti određene manjkavosti“, uputivši tužitelju ispriku i žaljenje zbog nastalih neugodnosti, jer da je HP navodno običnom greškom napisala drugi prijamni broj pismena, odnosno da je napisala da se radi o pismenu prijamnog broja RF [REDACTED] umjesno o pismenu prijamnog broja [REDACTED]. Međutim, to da nije bila „jedina manjkavost“ koju da je HP učinila prilikom donošenja svoje odluke, jer da je Povjerenstvo utvrdilo da se u ovoj pravnoj stvari radilo o pismenu ([REDACTED]) za kojeg da nije bila ni predviđena druga dostava, što da znači da je HP neosnovano usvojila prigovor tužitelja i neosnovanu mu uputila ispriku (u svojoj odluci). Budući da su se iste ili slične „manjkavosti“ ponavljale u dotad okončanih (čak) 27 postupaka u kojima je HP upućivala isprike tužitelju, tužitelj da je s punim pravom od tuženika zatražio dostavu dokumentacije na osnovu koje je Povjerenstvo u biti promijenilo odluku HP-a. Osim toga HP da je za preporučeno pismeno prijamnog broja [REDACTED] donijela još dvije odluke br. HP-05/12/2/1-33407/18 od 16. siječnja 2019. i br. HP-05/12/2/1-33411/18 od 16. siječnja 2019., što da znači da se zajedno sa ovom predmetnom odlukom (br. HP-05/12/2/1-33404/18 od 16. siječnja 2019.) njihov ukupni broj penje na tri odluke u odnosu na jedno te isto pismeno. Zbog toga tužitelj da je isto 17. travnja 2019. uputio tuženiku jedan zahtjev za rješavanje spora, naslovivši ga velikim, boldiranim i podcrtanim slovima „GLEDE URUČENJA PISMOVNE POŠILJKE HP-a PRIJAMNOG BROJA [REDACTED] u kojoj da je priložio sve tri navedene odluke HP-a u odnosu na jedno te isto pismeno prijamnog broja [REDACTED] a tuženik da je taj zahtjev povezo sa ovim predmetnim postupkom koji da se vodi u odnosu na pismeno prijamnog broja [REDACTED] i to samo zato jer da se tuženik u navedenom zahtjevu za rješavanje spora (od 17. travnja 2019.) pozvao na predmetnu odluku Povjerenstva br. DP-07007405/19 od 14. ožujka 2019. koje da je utvrdilo da je HP greškom napisala drugi prijamni broj pismena ([REDACTED]). Tuženik da je dakle zlorabio članak 44. stavak 1. Zakona o općem upravnom postupku kad je 21. svibnja 2019. spojio ta dva predmeta (zahtjeva) u ovaj jedan predmetni postupak, jer iako se zahtjevi odnose na istu odluku Povjerenstva (br. DP-07-007405/19 od 14. ožujka 2019.) da je jasno da se odnose na pismena različitih prijamnih brojeva: [REDACTED] za ovaj predmetni postupak u odnosu na zahtjev tužitelja za rješavanje spora od 17. travnja 2019. Umjesto da spajanjem u jedan postupak usporedi pravu inflaciju različitih odluka HP-a u odnosu na uvijek jedno te isto

pismeno, tuženik da je poništio zahtjeve u odnosu na pismeno prijamnog broja [REDACTED] HR, izjednačivši ih sa zahtjevom tužitelja u odnosu na ovo predmetno pismeno, prijamnog broja [REDACTED] dok da se o zahtjevu tužitelja iz oba ta dva predmeta (za očitovanjem na dotadašnja 27 okončana postupka u kojima HP štanca svoje isprike za slična nezakonita postupanja) nije ni osvrnuo, zbog čega da tužitelj traži poništenje zaključka tuženika od 21. svibnja 2019. Upravo u takvoj situaciji, kad je tužitelj s punim pravom izrazio svoje nepovjerenje u odluke HP-a i Povjerenstva bez dostavljanja dokumentacije na osnovu koje su donesene tako različite odluke, tuženik da je zahtjev tužitelja za dostavom tražene dokumentacije nezakonito ignorirao. Slijedom navedenog tužitelj traži da se poništi točka 2. pobijane odluke tuženika te zaključak tuženika od 21. svibnja 2019.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da tužbu smatra neosnovanom. U odnosu na tužbene navode u bitnome ističe kako je u provedenom upravnom postupku utvrdio sve činjenice koje su od važnosti za donošenje zakonitog i pravilnog upravnog akta, poštujući pri tome načelo zakonitosti iz članka 5. ZUP-a i načelo utvrđivanja materijalne istine iz članka 8. ZUP-a te da je osporavana odluka u svemu obrazložena u i u skladu s odredbom članka 98. stavak 5. ZUP-a. U konkretnom slučaju, na temelju spisu priložene dokumentacije, tuženik da je utvrdio kako je zainteresirana strana HP u provedenom postupku postupila sukladno odredbi članka 37. i članka 54. Zakona o poštanskim uslugama („Narodne novine“ broj: 144/2012, 153/2013, 78/2015 -dalje ZPU). Ističe kako je odredbom članka 7. stavka 55. ZPU određeno da tuženik donosi odluku o rješenju spora iz stavka 1. istog članka u vezi s rješavanjem prigovora iz članka 54. ZPU a koji da se može podnijeti u slučaju gubitka poštanske pošiljke, prekoračenja roka za prijenos i uručenje poštanske pošiljke ili u slučaju kada davatelj poštanskih usluga nije obavio uslugu ili je nije obavio u cijelosti. Odlukom tuženika da se utvrđuje jeli zahtjev za rješavanje spora korisnika osnovan i dopušten. U slučaju da je tijekom provedenog postupka utvrđeno kako je zahtjev korisnika osnovan i dopušten, odlukom tuženika da se utvrđuje odgovornost davatelja i potencijalna naknada štete, za slučaj da je u provedenom postupku utvrđeno, kako je zahtjev korisnika nepravovremen, izjavljen od neovlaštene osobe ili kada je podnesen iz razloga koji nisu propisani odredbom članka 54. ZPU, zahtjev korisnika da se odlukom tuženika odbacuje kao nedopušten. U konkretnom slučaju tuženik da je u provedenom postupku utvrdio, kako je dio zahtjeva tužitelja, a koji se odnosi na dokazivanje kako je u konkretnom slučaju Povjerenstvo radi zataškavanja nezakonitog postupanja HP-a, nezakonito provelo interni postupak i podmetnulo drugo pismeno u odluku Službe za korisnike pri HP-u koja se odnosi na pismeno drugog prijamnog broja i radi kojeg dokazivanja, tužitelj zahtjeva dostavu cjelokupne dokumentacije i obavještanje o utvrđenom činjeničnom stanju te utvrđivanje odgovornosti nadležnih osoba HP-a i Povjerenstva, nedopušten, obzirom da je isti podnesen iz razloga koji nisu propisani odredbo članka 54. ZPU-a. Nastavno na navedeno tuženik ističe kako bi predmetni zahtjev tužitelja, eventualno mogao biti razlog za pokretanje postupka inspekcijuskog nadzora, sukladno odredbama članka 59. ZPU-a, a koji provodi poštanski inspektor nezavisno od postupka rješavanja sporova. U odnosu na navode tužitelja prema kojima isti smatra kako je tuženik u predmetnom slučaju zlorabio odredbu članka 44. stavak 1. ZUP-a budući je zaprimljene zahtjeve koji se odnose na istu odluku spojio u jedan postupak, a radilo se o dvije pošiljke različitih brojeva [REDACTED] i obzirom na činjenicu da se tuženik u predmetnom zaključku nije osvrnuo na zahtjev tužitelja o tome da HP-e štanca svoje isprike u dotadašnjih 27 okončanih postupaka, tuženik ističe kako su odredbom članka 44. stavka 1. ZUP-a jasno propisani uvjeti za spajanje dvije i više upravne stvari u jedan postupak, obzirom da je tuženik u tijeku postupka utvrdio kako je u oba zahtjeva korisnika sporna ista odluka Povjerenstva broj DP-07-00405/19 od 14. ožujka 2019., zaprimljeni zahtjevi da su spojeni zaključkom u jedan postupak. Nadalje, vezano za navode korisnika o tome da se u predmetnom slučaju radilo o dvije različite pošiljke, tuženik ističe kako je bez obzira na predmeti zaključak o spajanju, HAKOM za obje predmetne pošiljke

proveo zasebne postupke rješavanja spora, vezano za cjelovito obavljanje poštanske usluge njihovog uručenja, u kojima da je donio dvije različite odluke i to za pošiljku broj [] [] odluku Klasa: UP/I-344-08/19-02/84 i za pošiljku broj [] odluku UP/I-344-08/19-02/61. Navedenim smatra da su navodi tužitelja neosnovani. Navodi se i to da u predmetnom slučaju obzirom da je tuženik utvrdio, da je predmetna pošiljka, koja u naravi predstavlja običnu preporučenu pošiljku, uredno uručena tužitelju sukladno odredbama članka 37. ZPU-a, da proizlazi kako je zainteresirana osoba postupila u skladu s odredbama ZPU-a, ZUP-a i Općih uvjeta, slijedom čega da proizlazi kako u konkretnom slučaju nije bilo pravne osnove za usvajanjem zahtjeva tužitelja niti za provođenjem inspeksijskog nadzora sukladno odredbama članka 59. ZPU-a. Slijedom svega navedenog tuženik smatra da je osporavana odluka zakonita pa stoga predlaže da se tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan.

Rješenjem ovoga suda poslovni broj UsI-405/19-4 od 24. listopada 2019. HP-Hrvatska pošta d.d., Jurišićeva 13. Zagreb, pozvana je da kao zainteresirana osoba sudjeluje u ovom upravnom sporu sukladno odredbi članka 19. stavak 3. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ broj: 20/10, 143/12, 152/14, 94/16, 29/17 – dalje: ZUS).

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu navodi da tužitelj tužbom traži poništenje rješenja tuženika od 20. srpnja 2019. kojim je zahtjev tužitelja za rješavanjem spora sa davateljem poštanske usluge zbog neobavljene usluge uručenja preporučene pošiljke broj [] [] odbijen kao neosnovan, dok da je dio zahtjeva kojim se traži utvrđenje kako se radi o namjerno nezakonitim i necjelovitim postupanja pružatelja poštanske usluge odbačen kao nedopušten. U odnosu na neobavljenу uslugu uručenja preporučene pošiljke prijamni broj [] ističe kako je predmetna pošiljka zaprimljena na uručenje dana 26. listopada 2018. Sukladno odredbi članka 85. ZUP-a za predmetnu pošiljku da je predviđena druga dostava i to u slučaju da pošiljka ostane neuručena kod prvog pokušaja dostave. Kako prilikom pokušaja uručenja predmetne pošiljke dana 30. listopada 2018. tužitelj nije zatečen na adresi to da je poštar putem elektroničkog komunikatora ispisao Obavijest o prispijeću pošiljke. Međutim, u navedenoj Obavijesti o prispijeću pošiljke da nije bio Sadržan podatak o danu kada će se obaviti druga dostava, nego da su bili ispisani podaci da će se pošiljka nakon isteka roka za preuzimanje vratiti pošiljatelju. Do navedenog nenamjernog previda da je došlo iz razloga što da je kod zaduženja pošiljke u novoj aplikaciji „Digitalni poštar“ pošiljka zadužena kao preporučena pošiljka, a ne kao pismeno koje se mora dostaviti sukladno odredbi članka 85. ZUP-a. Unatoč opisanom previdu iz sadržaja Obavijesti o prispijeću pošiljke, predmetna pošiljka da je uručena tužitelju dana 06. studenog 2018. zbog čega da propust u ispisanom sadržaju Obavijesti u prispijeću pošiljke u konkretnom slučaju može predstavljati samo tehnološki propust za koji da prema odredbama ZPU-a nije predviđena odgovornost davatelja poštanske usluge. Iz navedenog da je više nego razvidno kako je zainteresirana osoba u konkretnom slučaju u cijelosti izvršila poštansku uslugu uručenja predmetne pošiljke. Poziva se na odredbu članka 15. ZPU-a kojom je definirana poštanska usluga, a ista da sukladno navedenoj odredbi isključivo obuhvaća: prijem, usmjeravanje, prijenos i uručenje poštanske pošiljke. U tom smislu da su navodi tužitelja da zainteresirana osoba nije obavila poštansku uslugu činjenično i pravno neosnovani. Nadalje se navodi kako je nedopušten zahtjev tužitelja da se u postupku pred ovim sudom ili pak u postupku pred tuženikom postupanje zainteresirane osobe u općenitom smislu utvrdi kao nezakonito i necjelovito. Poziva se na odredbu članka 54. ZPU-a kojom su propisani razlozi za pokretanje postupka rješavanja spora koji se pred tuženikom vodi sukladno odredbama članka 55. Zakona o upravnim sporovima i to isključivo u odnosu na konkretnu poštansku uslugu, za koju da je korisnik prethodno proveo postupak rješavanja prigovora i pritužbe kod davatelja poštanske usluge. S navedenim u vezi zainteresirana osoba skreće pozornost da je u odnosu na uručenje predmetne pošiljke prijamni broj: [] kod iste proveden postupak u povodu prigovora i pritužbe tužitelja a u kojem postupku da je utvrđen naprijed opisani previd u sadržaju Obavijesti o prispijeću

pošiljke koji da međutim nije bio od utjecaja na izvršenje usluge uručenja, a sve budući je predmetna pošiljka tužitelju uručena dana 06. studenog 2018. te da se zainteresirana osoba za opisani previd ispričala. Nadalje se ističe kako su u cijelosti neosnovani navodi tužitelja iz kojih proizlazi da tuženik odluku u odnosu na uručenje predmetne pošiljke donio prije nego je izvršio inspekcijski nadzor sukladno odredbi članka 59. ZPU-a. Naime, postupak inspekcijskog nadzora da je postupak koji provodi tuženik, a u kojem postupku da se ispituje da li pružatelj poštanske usluge istu obavlja sukladno ZPU i aktima Svjetske poštanske unije i drugih međunarodnih ugovora. Dužnosti i ovlaštenje tuženika u postupku inspekcijskog nadzora da su propisani odredbom članka 60. ZPU-a te da je istom predviđen nadzor pružanja poštanskih usluga a eventualno donesene odluke u tako provedenom postupku da nisu od utjecaja na prethodno pokrenute pojedinačne postupke koji se vode po prigovorima korisnika. Slijedom navedenog zainteresirana osoba predlaže da se tužbeni zahtjev tužitelja odbije u cijelosti.

U tijeku ovog upravnog spora je dostavom podnesaka i održavanjem rasprave svakoj stranci u smislu odredbe članka 6. stavak 1. ZUS-a dana mogućnost izjašnjavanja o zahtjevima i navodima drugih stranaka te o svim činjenicama i pravnim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora.

Tužitelj je na ročištu za raspravu održanom dana 23. prosinca 2019. naveo da u cijelosti ostaje kod tužbe ističući da je uvidom u spis ovog upravnog spora utvrdio da pismena koja su mu od strane suda dostavljena nisu zaprimljena datuma navedenih u dostavnici, no, potvrđuje da je sva pismena iz spisa ovog upravnog spora zaprimio ali da se ne može sjetiti datuma kad je točno pismena zaprimio te da ne traži odgodu ročišta. U spis predmeta predao je pisani podnesak.

U navedenom pisanom podnesku tužitelj navodi da je u ovoj pravnoj stvari, u kojoj je zainteresirana osoba 16. siječnja 2019. tužitelju dostavila tri isprike za jednu te istu poštansku pošiljku prijamnog broja [REDACTED], a onda da je njezino Povjerenstvo za pritužbe potrošača utvrdilo da se jedna od te tri isprike odnosi na ovu predmetnu pošiljku prijamnog broja: [REDACTED] pa da je i Povjerenstvo uputilo ispriku tužitelju – sasvim opravdani i utemeljeni zahtjev tužitelja za dostavom dokumentacije kojom je proveden interni postupak u cijeloj toj priči zbrke i kaosa tuženik da je nezakonito proglasio nedopuštenim. Pritom tuženik da je u odgovoru na tužbu zaključio da se u ovoj pravnoj stvari radilo o običnoj preporučenoj pošiljci za koju da nije bila predviđena obvezna druga dostava, dok da je zainteresirana osoba u svom podnesku zaključila da se u ovoj pravnoj stvari radilo o preporučenoj pošiljci za koju da je ipak bila predviđena obvezna druga dostava. Nadalje tužitelj navodi da nadopunjuje tužbeni zahtjev i traži poništenje odluke tuženika s obzirom na činjenicu da se tuženik o pobijanoj odluci prilikom odbacivanja njegova zahtjeva kao nedopuštenog pozvao na članak 41. stavak 1. ZUP-a koji govori da se zahtjev odbacuje rješenjem, a tuženik da je u ovoj pravnoj stvari donio odluku a ne rješenje. Pri tome citira članak 96. stavak 1. i 2. te članak 41. stavak 1. ZUP-a ističući da u ovoj upravnoj stvari tuženik nije odlučio o meritumu zahtjeva tužitelja nego da je odbacio njegov zahtjev kao nedopušten. U odnosu na tuženikov odgovor na tužbu ističe da je samo tražio dostavljanje dokumentacije koja potvrđuje ili negira obavljanje necjelovite poštanske usluge, pa budući da se prigovor podnosi zbog obavljanja necjelovite poštanske usluge, onda da dostavljanje dokumentacije tužitelju inače stranci u tom postupku da nikako ne može biti nedopušteno, tim prije što da sukladno članku 55. stavak 3. ZPU-a tuženik mora rješavati sporove između tužitelja i HP-a na transparentan, objektivan i nediskriminirajući način, a uskraćivanjem dostavljanja dokumentacije temeljem koje je proveden interni postupak (zainteresirane osobe) samo prema jednoj strani u ovom postupku, prema tužitelju, tuženik da ne samo da nije postupio zakonito nego da ide iz krajnosti u krajnost. Tako da tuženik na drugoj stranici svog odgovora na tužbu navodi da bi (jednostavni i elementarni) zahtjev tužitelja za dostavom dokumentacije eventualno mogao biti razlog za pokretanje inspekcijskog nadzora, što da nije ništa drugo nego opstruiranje rješavanja zahtjeva tužitelja, pri čemu da tuženik skriva

podatak da je poštanski inspektor koji provodi inspekcijski nadzor djelatnik tuženika sukladno članku 59. stavak 2. ZPU-a. Zaključno, uskraćivanje dokumentacije da je diskriminacija i netransparentnost. U odnosu na tuženikov odgovor na tužbu ističe krivo iznošenje činjeničnog stanja kad tuženik navodi da je tužitelj u tužbi smatrao da je njegov zahtjev za poništenje odgovora Povjerenstva i dostavom dokumentacije dopušten jer da odredba članka 55. ZPU-a ne sadrži odredbe o nadležnosti (tuženika). Tužitelj ističe da je to čista zamjena teza tuženika jer da se upravo tuženik u pobijanoj odluci pozvao na članak 55. ZPU-a prema kojem on nije nadležan a tužitelj da je u tužbi naveo članka 55. ZPU-a niti o nadležnosti niti o nenadležnosti ne piše ništa. To da je dokaz da je pobijana odluka nezakonita i po tom osnovu jer da je donesena sukladno članku 55. ZPU-a a u odgovoru na tužbu tuženik da je pokušava obrazložiti sukladno drugom zakonskom propisu, odnosu sukladno članku 54. ZPU-a. Tužitelj posebno ukazuje na činjenicu da tuženik i dalje skriva dokumentaciju ovog predmeta od njega, ali i od ovoga suda, jer da sudu nije dostavio presliku liste traženja poštanske pošiljke pr.51 za predmetnu pošiljku [] dok da za pošiljku prijamnog broja [] uopće ne postoji dokumentacija. U odnosu na podnesak zainteresirane osobe ističe krivo iznošenje činjeničnog stanja kad ista navodi da se očituje na neobavljenu uslugu uručjenja predmetne pošiljke [] [] što da pokazuje njezino potpuno nerazumijevanje svrhe vođenja ovog spora, koji da se ne vodi radi utvrđivanja osnovanosti tužiteljevog stava da se u ovoj pravnoj stvari radilo o poštanskoj pošiljci za koju je bila predviđena druga dostava nego o dopuštenosti njegovog zahtjeva za dostavljanjem dokumentacije, kakva god ona bila.

Tuženik na ročište za raspravu nije pristupio, iako uredno pozvan, te je isti podneskom zaprimljenim kod ovoga suda dana 23. prosinca 2019. ispričao nedolazak uz prijedlog da se rasprava održi u njegovoj odsutnosti.

Zainteresirana osoba po službenoj osobi je ostala pri navodima iz gore navedenog podneska a u odnosu na pisani podnesak tužitelja uručen na ročištu ističe da se ne smatra potrebnim očitovati.

Sud je izveo dokaze uvidom u svu dokumentaciju koja se nalazi u spisu upravnog postupka u kojem je doneseno osporeno rješenje, te uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u spisu upravnog spora. Stranke nisu imale daljnjih dokaznih prijedloga.

Na temelju razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja, sukladno odredbi članka 55. stavak 3. ZUS-a, ovaj sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

Iz podataka spisa ovog upravnog spora te podataka spisa tuženika dostavljenog uz odgovor na tužbu razvidno je da je tužitelj u zahtjevu za rješavanje spora od 17. travnja 2019. povodom odlučivanja o prigovoru zbog neobavljene ugovorene usluge uručjenja preporučene pošiljke broj: [] zatražio i poništenje nezakonitih odluka zainteresirane osobe i Povjerenstva, utvrđivanje odgovornosti nadležnih osoba zainteresirane osobe i Povjerenstva te dostavu cjelokupne dokumentacije na osnovu koje je zainteresirana osoba provela interni postupak u predmetnom postupku.

Odredbom članka 98. stavkom 5. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj: 47/09 - dalje: ZUP-a), propisano je da obrazloženje sadržava kratko izlaganje zahtjeva stranke, utvrđeno činjenično stanje, razloge koji su bili odlučujući pri ocjeni pojedinih dokaza, razloge zbog kojih nije usvojen koji od zahtjeva stranaka, razloge donošenja zaključaka u tijeku postupka te propisi na temelju kojih je riješena upravna stvar. Kad žalba ne odgađa izvršenje rješenja, obrazloženje sadržava i pozivanje na zakon koji to propisuje.

Tuženik je u odnosu na točku 2. izreke osporavane odluke kojom je odbacio dio zahtjeva tužitelja, koji se dijelom odnosi i na traženje dostave cjelokupne dokumentacije temeljem koje je zainteresirana osoba provela interni postupak naveo da nije nadležan za poništavanje predmetnih odluka zainteresirane osobe, za provedbu nadzora nad radnicima niti za njihovo sankcioniranje te je u tom dijelu odbacio zahtjev pozivom na odredbu članka 41. stavak 2. ZUP-a.

Ovaj sud u odnosu na točku 2. izreke odluke kojom je odbačen prijedlog tužitelja za dostavom tražene dokumentacije, ističe da se tuženik isključivo pozvao na odredbu članka 55. ZPU-a ali se uopće nije očitovao na predmetni dio zahtjeva kojim je tužitelj tražio dostavu dokumentacije temeljem koje je zainteresirana osoba provela interni postupak, radi čega zakonitost odluke u navedenom dijelu nije moguće ispitati, jer ista nije sukladna odredbi članka 98. ZUP-a i članka 55. stavak 8. ZPU-a, kojom je propisano da odluka Agencije mora biti posebno obrazložena.

U odnosu na navode tužitelja da je tuženik u odnosu na točku 2. odluke trebao donijeti rješenje a ne odluku za reći je da je točno da se o upravnoj stvari sukladno članku 96. stavak 1. ZUP-a odlučuje rješenjem, međutim, stavkom 2. istog članka je propisano da se sukladno zakonu, akt kojim se odlučuje u upravnoj stvari može imati i drugi naziv. Stoga činjenica što je tuženik u konkretnom slučaju osporavani akt nazvao odlukom a ne rješenjem nije od utjecaja za rješavanje ove upravne stvari.

Što se tiče traženja tužitelja za poništenje zaključka Klasa: UP/I-344-08/19-02/84, Urbroj: 376-04-19-03 od 21. svibnja 2019. kojim se spajaju upravne stvari o kojima se pred tuženikom vode upravni postupci o zahtjevu za rješavanje spora tužitelja kao korisnika i zainteresirane osobe kao davatelja usluge, Klasa: UP/I-344-08/19-02/84, zaprimljen dana 17. travnja 2019. i Klasa: UP/I-344-08/19-02/87, zaprimljen dana 17. travnja 2019., za reći je da se radi o postupovnoj odluci sukladno odredbi članka 44. stavak 1. ZUP-a koja propisuje uvjete za spajanje dvije ili više upravne stvari u jedan postupak, te ista, obzirom na gore navedeno, te činjenicu da je tuženik za predmetnu pošiljku br. [REDACTED] [REDACTED] proveo zasebne postupke te donio zasebne odluke (prileže spisu tuženog tijela), nije od utjecaja za rješavanje ove upravne stvari.

Slijedom navedenog, a budući da pobijana odluka tuženika u točki 2. izreke nije zakonita, valjalo je, na temelju odredbe članka 58. stavka 1. ZUS-a, odlučujući u granicama tužbenog zahtjeva sukladno članku 31. stavkom 1. ZUS-a, poništiti točku 2. izreke odluke tuženika te predmet vratiti tuženiku na ponovni postupak odnosno odlučiti kao u izreci ove presude.

U ponovnom postupku tuženik je dužan ponovno odlučiti o navedenom dijelu zahtjeva tužitelja, pri čemu će odluku valjano obrazložiti, pridržavajući se pritom pravnih shvaćanja i primjedaba ovog suda, u skladu s odredbom članka 81. stavka 2. ZUS-a.

U Splitu, 31. prosinca 2019.

S U D A C

Marica Goreta, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nije dopuštena žalba na temelju odredbe članka 66.a stavka 1. ZUS-a.

Za točnost prijeka – ovlaštenu službenik
Nataša Brajević

